

Soul

อัจฉริยะวิญญาณอลเวง

Soul ภาพยนตร์การ์ตูนจากพิกซาร์ ที่เด็ก ๆ ดูแล้วอาจจะเซ็งเพราะ เนื้อหาค่อนข้างซับซ้อน เรื่องราวของ **โจ การ์ดเนอร์** (พากย์เสียงโดย เจมี พ็อกซ์) หนุ่มใหญ่วิวาลีที่เพิ่งจะได้รับการบรรจุเป็นครูประจำสอนวิชา ดนตรีชั้นมัธยมต้น ผู้เป็นแม่ของเขา รู้สึกดีใจมากกับการได้ “งานประจำ” ที่มั่นคงพร้อมประกันสุขภาพและ บ้านานุของเขา แต่สำหรับเขาแล้ว.. มันยังไม่ใช่อะแม่ ดูเหมือนว่าเขาจะ ออกแนวเฉยๆ เบื่อๆ กับงานที่ทำอยู่ แม้ว่ามันจะเกี่ยวกับดนตรีที่เขารักก็ตาม ทั้งชีวิตของเขาหลงใหลแต่ดนตรี แจ๊ส ความฝันของเขา นั่นหรือ คือ การขึ้นแสดงคอนเสิร์ต ดนตรีแจ๊สบนเวที

โจไล่ล่าความฝันโดยการสมัครเข้าคัดเลือกนัก ดนตรีแจ๊สหลายครั้ง ช่างน่าเสียดายที่ฝีมือของเขายังไม่ เข้าตาใครเลย แต่แล้วความฝันของเขาก็เป็นจริง เมื่อ **โดโรเธีย วิลเลียมส์** เลือกเขาให้ร่วมวงกับเธอเพื่อแสดง บนเวทีในคลับแจ๊สชื่อดังแห่งนิวยอร์ก โจเดินกลับบ้าน อย่างเหนื่อยหน่ายเร่งรีบสุดๆ แต่ความฝันเขาดับวูบ เมื่อจิต วิญญาณโจหลุดลอยออกจากร่างเข้าสู่สภาวะโคม่า หลังจากที่เขาเดินตกท่อกลางถนน (แสดงว่าการเปิดฝาท่อ ทิ้งไว้มีในทุกแห่งทั่วโลก มีใช่เฉพาะกรุงเทพฯ เท่านั้น แะๆ)

ภาพ: iredd.it

“ไม่..ชีวิตฉันเพิ่งจะเริ่มต้นนะ ฉันต้องไปแสดงดนตรี มันคือฝันของฉัน” วิญญาณโจร้องไวยาวขึ้นเมื่อรู้ว่าอยู่บนเส้นทางแห่งความตาย เขา วิ่งหนีออกจากเส้นทางนั้นจนไปโผล่ ที่ดินแดนก่อนโลก ที่นี่จะมีวิญญาณ ที่เลี้ยงคอยแนะนำแรงบันดาลใจ ให้วิญญาณอยากจะไปเกิดบนโลก และเป็นโซนที่บ่มเพาะสันดานและ บุคลิกภาพของวิญญาณแต่ละดวง เมื่อเกิดเป็นคนก็จะมีสโตร์ตามที่ได้

เลือกไว้ก่อนแล้ว

หนังได้ปลดปล่อยความเชื่อเรื่องบุญบาปที่ กำหนดชะตาชีวิตในชาติหน้าทั้งไป ไม่มีเวรกรรมในชาติ ก่อนที่ต้องชดใช้ โจได้พบกับวิญญาณอายุหลายร้อย ปีเพราะไม่ยอมไปเกิด **หมายเลข ๒๒** (พากย์เสียงโดย ทีนา เพย์) แม้จะมีวิญญาณที่เลี้ยงระดับเซเลบริตี้ชื่อดัง เป็นที่เลื่องลือของโลกคอยชี้แนะ ไม่ว่าจะป็นพระนาง มาริโอ้ต้วเน็ด มูฮัมหมัดอาลี คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส แมซีเทเรซา และอับราฮัม ลินคอล์น ฯลฯ แต่ ๒๒ ก็เห็นว่าชีวิตของมนุษย์พวกนั้นไม่มีอะไรน่าประทับใจจนทำให้ เธออยากไปเกิด...

วิญญาณของโจได้เป็นพี่เลี้ยง ๒๒ แต่เธอรูสึก ตลกเมื่อเห็นภาพตอนยังมีชีวิตของโจ เพราะชีวิตโจมี แต่เรื่องผิดหวัง แต่ก็สงสัยว่าในเมื่อชีวิตมีแต่เรื่องเศร้า

แล้วทำไมเขายังอยากกลับมาใช้ชีวิตที่น่าสมเพชอีกล่ะ ด้วยความอยากรู้ ๒๒ จึงพาใจไปหา **มุนวิน** หมุ่มฮิปบี้ที่เหมือนจะมีเงินมาสมมุติไพร่บดแฉกที่เรียงระบำอยู่ในภาพฝันของตัวเองตลอดเวลา เขาสามารถถอดจิตวิญญาณให้มาล่องลอยอยู่ใน “โลกส่วนตัว” ทำให้เขาหลุดพ้นจากทางโลกเป็นช่วงๆ

หนังเปรียบเทียบกับช่วงเวลาที่เราเรามีสมาธิจดจ่อกับบางสิ่งจนลืมทุกอย่างรอบตัว มุนวินบอกว่าคนที่มิโลกส่วนตัวสูงๆ จนหมกมุ่น พวกนี้เหมือนวิญญาณหลงทางจนเลิกใช้ชีวิต พวกนี้จะมีอารมณ์เกรี้ยวกราดสีหน้าเนื้อตัวดำมืด และเดินงุ่มง่านก้มหน้าก้มตามองพื้น เหมือนพวกที่บ้าทำงานไม่ลืมหุ้ลมืดตา รวมถึงพวกติดเกมส์ ติดสมาร์ทโฟนด้วย

มุนวินกำลังทำพิธีส่งวิญญาณโจกลับเข้าร่างขณะที่ประตุมิติกำลังเปิดออกนั้น โจได้เซดเวลาไปชนกับร่างของ ๒๒ ทั้งคู่ตกลงมาบนเตียงในโรงพยาบาลที่โจนอนอยู่โดยไม่ทันตั้งตัว เกิดข้อผิดพลาดใหญ่หลวงขึ้นเมื่อวิญญาณของ ๒๒ ไปอยู่ในร่างโจ วิญญาณของโจไปอยู่ในร่าง **วิทเท่น** แมวบ้าบอด ส่วนวิญญาณแมวกระเด็นไปอยู่บนทางเดินสู่ความตาย

การมีตัวตนอยู่บนโลกในร่างของโจ ทำให้ ๒๒ ได้รู้จักกับความทิวโหยและคลั่งคลั่งกับพิชชา โดนัท ทอฟฟี่อมยิ้ม ที่ได้กินเป็นครั้งแรก เธอให้ความสนใจกับทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว เธอหลงใหลเสียงเพลงจากนักร้องวงนิกที่สถานีรถไฟใต้ดิน เธอซาบซึ้งกับภาพพอลลูจมีลูก และเพื่อนกำลังปลอบใจเพื่อน เธอเห็นว่าหลอดด้ายของ **แมโจ** ช่างเป็นสิ่งที่น่ารัก เธอสนใจถามถึงความฝันของ **เดส** ช่างตัดผมเพื่อนของโจ

เดสใฝ่ฝันอยากเป็นสัตวแพทย์ จึงลาออกจากกองทัพอ แต่บังเอิญลูกสาวเขาป่วยต้องใช้เงินจำนวนมากรักษา เขาจึงจะทิ้งการเรียนสัตวแพทย์เพราะต้อง

ใช้เงินเยอะ และหันเหชีวิตมาเป็นช่างตัดผม ๒๒ ถามต่อว่า “แล้วนายไม่รู้สึกหรือว่าชีวิตของนายพังทลายไร้ค่า เพราะไม่ได้เป็นอย่างที่ฝัน” โจที่นอนฟังอยู่ในร่างแมวรู้สึกแปลกใจมาก เมื่อเดสตอบว่า “ไม่เห็นจะเป็นไร ฉันมีความสุขทุกวันกับการเป็นช่างตัดผม ฉันได้ช่วยเหลือผู้อื่นในอีกรูปแบบหนึ่ง และฉันก็ดีใจนะใจ ที่ได้คุยกับนายเรื่องอื่นๆ ที่ไม่ใช่แค่เรื่องดนตรีแจ๊ส” โจในร่างแมวนิ่งคิด ...นี่เขาไม่เคยสนใจจะรับฟังเรื่องอะไรๆ ของใครๆ เลยหรือ เขามีแต่ยึดเยียดให้คนอื่นฟังแต่เรื่องของเขา

เมื่อได้เวลาประตุมิติเปิดอีกครั้ง มุนวินกำลังจะสลบวิญญาณโจให้ได้เข้าร่างของเขา แต่ตอนนี้ ๒๒ กำลังหลงใหลกับการใช้ชีวิตบนโลก โจบอกว่า “สิ่งที่เธอเห็นนั่นมันไม่ใช่ความหมายของการมีชีวิต มันเป็นแค่เรื่องทั่วๆ ไปในชีวิตประจำวัน ที่เธอชอบดนตรีและเรื่องอื่นๆ เป็นเพราะเธออยู่ในร่างฉัน และได้เวลาที่เธอจะต้องออกจากร่างฉันแล้วนะ” (จริงๆ โจน่าจะกลัวว่า ๒๒ จะยึดร่างเขา ทำให้เขากลับเข้าร่างไม่ได้มากกว่า) ๒๒ รู้สึกแย่มากๆ การไม่มีแรงบันดาลใจนั้นทำให้เธอเป็นวิญญาณที่มีปัญหาและไร้ค่า เธอจึงลุกขึ้นวิ่งเตลิดหนีไป ทำให้ **เทอรี่** เจ้าหน้าที่ตรวจนับวิญญาณ ดักจับวิญญาณของทั้งคู่กลับไป

ผู้ดูแลวิญญาณแปลกใจมาก เมื่อตัวไปเกิดของ ๒๒ ที่เคยบิดเบี้ยวเพราะขาดแรงบันดาลใจนั้น บัดนี้มีมันเต็มกลมดิก ซึ่งหมายความว่า ๒๒ พร้อมที่จะไปเกิดแล้ว แต่ความน้อยใจทำให้เธอเขวี้ยงตัวไปโลกทิ้งและหายตัวไป โจหยิบตัวแล้วกระโดดกลับมายังโลก เขาตรงดิ่งไปที่ผับเพื่อเล่นเปียโนร่วมกับ **โดโรเธีย วิลเลียมส์** เขาแสดงอย่างมีความสุขสมหวังอิมเมจที่ได้เต็มเต็มจิตวิญญาณให้ฟูเฟื่องได้ เสียงปรบมือชื่นชมเขาดังกึกก้องสนั่นผับ ในที่สุดเขาก็ทำตามเป้าหมายในชีวิตได้สำเร็จ...

“ผมคิดว่าผมคงจะมีความสุขมากที่ได้แสดงคอนเสิร์ต แต่..มันไม่ใช่ ทำให้ผมรู้สึกเฉยๆ กับมัน” โจมีลีหนังงๆ กับตัวเอง.. “ฉันเคยได้ฟังเรื่องหนึ่ง ปลาเด็กว่ายน้ำไปถามปลาชราว่า มหาสมุทรไปทางไหน ปลาชราบอกว่า ก็ที่พวกเรารายอยู่ที่นี่แหละคือมหาสมุทร ไม่จริงหรอก ที่นั่นมันแค่ทะเลธรรมดาๆ ไม่ใช่มหาสมุทรสักหน่อย ปลาเด็กเถียง..” โดโรเธียบอก...

ใจได้ยื่นแล้วนี่ง้อไป จิตวิญญาณของเขามาถึงจุดเปลี่ยน เมื่อทำความฝันได้สำเร็จ แค่นั้นหรือ เป้าหมายของชีวิต มันถึงงั้นๆ มันไม่มีอะไรเลย เขาจ้องมองเศษสิ่งของที่ ๒๒ เก็บรวบรวมไว้ มีทั้งเศษโดนัท พิซซ่า หลอดตาย แกนไม้ลูกอม และไปไม่หนึ่งใบ

บัดนี้เขารู้แล้วว่าแรงบันดาลใจและเป้าหมายชีวิตของ ๒๒ คืออะไร เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมวิญญาณที่เลี้ยงดวงอื่นๆ ที่มีชื่อเสียง จึงไม่สามารถสร้างแรงบันดาลใจในการเกิดให้กับ ๒๒ ได้ คนเราต้องมีเป้าหมายและต้องทำความฝันให้สำเร็จจริงหรือ มิฉะนั้นชีวิตจะไร้ค่าไร้ประโยชน์ใดๆ ขึ้นหรือ แล้วหากผิดหวัง เราจะทำอย่างไรกับชีวิตที่เหลืออยู่ล่ะ เรามีความสุขเพราะมีคนชื่นชม หรือเรามีความสุขเพราะเราพอใจในชีวิตเราเอง โดยไม่ต้องการคำยกย่องจากใคร

แรงบันดาลใจของ ๒๒ คือ ชีวิตที่เรียบง่าย ได้ใช้เวลาทำสิ่งที่ชอบ นั่งกินลมชมวิว พูดคุยกับคนที่เรารัก ชีวิตดาดๆ ธรรมดาๆ ไม่มีอะไรหรูหราฟู่ฟ่า (นั่นสินะ โลกเราถึงปั่นป่วนวุ่นวายแบบนี้เพราะวิญญานอย่าง ๒๒ มีน้อยนี่เอง) เมื่อใจสำนึกได้ เขาก็ตั้งสมาธิไปหาบุญวินในโลกล้วนตัว และช่วยกันตามหา ๒๒ ที่ตอนนั้นกลายเป็นวิญญานเกรี้ยวกราดไปแล้วเพราะคิดว่าตัวเองไร้ค่า

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ใจคิดถึงความรู้สึกของผู้อื่น เขาคืนตัวไปโลกและพร้อมที่จะเดินทางไปสู่ความตาย เพื่อให้ ๒๒ ได้ไปเกิด ได้ใช้ชีวิตในโลโก้เธอ ผล

จากการที่ใจทำให้ ๒๒ ยอมไปเกิดได้ ผู้ดูแลวิญญาณจึงแอบช่วยเหลือให้เขาได้กลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เขาตื่นรนเพื่อทำฝันให้เป็นจริง แต่เมื่อพบมัน เขากลับไม่มีความสุข นับแต่นั้นเขาจะออกไปใช้ชีวิตให้คุ้มค่าทุกนาที

“คนเราเกิดมาทำไมนะ” เชื่อว่าหลายคนคงเคยถามตัวเองหรือคนอื่นด้วยประโยคนี้ เนื้อในหนังสือเรื่องนี้ก็ได้ตั้งคำถามนี้ผ่าน ๒๒ เช่นกัน นั่นสินะ! คนเราเกิดมาทำไม? คนที่เกิดมามีต้นทุนชีวิตดีและประสบความสำเร็จก็จะมีคำตอบที่สวยงามควรค่าที่จะเกิด ในขณะที่คนเกิดมาแล้วมีต้นทุนชีวิตลำบากขัดสน คำตอบคงไม่ແປบ่ัก คนเราต้องการอะไรกันแน่ในชีวิต ชื่อเสียง เงินทอง ข้าวปลาอาหาร ฯลฯ ทั้งหมดทั้งมวล แมวอินดี้คิดว่า สิ่งที่คนเราต้องการจริงๆ คือ ความสุข เราพยายามทำทุกอย่างที่ต้องการให้สำเร็จ เพราะเราคิดว่ามันจะทำให้เรามีความสุข แต่หากทำสำเร็จแล้ว แต่กลับไม่มีความสุขเหมือนที่ใจรู้สึกล่ะ? ก็คงต้องทบทวนชีวิตเราใหม่ ความพอใจและความพอดีในชีวิตของเราอยู่ที่ตรงไหน?

แมวอินดี้เชื่อว่าคนส่วนใหญ่เป็นเช่นใจ ที่ยอมทำได้ทุกอย่าง เพื่อให้สิ่งที่ตัวเองใฝ่ฝันสำเร็จลุล่วง บางคนยอมถูกกดขี่ข่มเหง บางคนเห็นแก่ตัว บางคนไม่เคยเอาใจใส่คนในครอบครัว เพื่อนฝูง หรือหยิบยื่นน้ำใจช่วยเหลือให้ใคร มีเพียงตัวเองเท่านั้นที่สำคัญที่สุด มองดูรอบๆ ตัวสิ.. ล้วนมีแต่วิญญาณหมกหมุ่นที่พยายามไปให้ถึงเป้าหมายในชีวิตทั้งนั้นเลย สิ่งหนึ่งที่พยายามบอกผ่านมนูวิน คือ คนเราหมกหมุ่นกับบางอย่างได้ แต่ต้องออกไปใช้ชีวิตด้วย ยังมีเรื่องอื่นๆ ที่น่าจะทำอีกมากมายในชีวิต

เงียบๆ ลี! หลับตา แล้วตั้งใจฟังดีๆ...เราจะได้ยินเสียงคนรอบข้างเรากรีดร้อง “ฉันอยากออกไปใช้ชีวิต” ..ก็ออกไปซิจะกลัวอะไร.. “ไปไม่ได้ ไม่มีดิงค์ แฮ่ๆ”